

Metin Fidan

JÜPİTER KAÇ

LİRA?

© KARAKARGA YAYINLARI 140

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

JÜPİTER KAÇ LİRA?

Metin Fidan

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

Kapak İllüstrasyonu: M. K. Perker

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Haziran 2018

ISBN: 978-605-2241-38-7

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Orient Basım

Adres: İkitelli OSB mah. Giyim Sanatkarları,

5-A 6-A Blok, no:315, kat:3, Başakşehir/İstanbul

Matbaa Setifika No: 35724

İçindekiler

Törensiz Nikâh.....	7
Sandalye.....	19
Yanlışlık Fantezisi.....	27
Eski Şampuanlar.....	35
Çocuklu Dali Sergisi.....	45
Mağaza Canavarı.....	55
Dışarıda.....	61
Bana CD Lazım.....	75
Çiftliğimin Kadını.....	83
Kimin Parası?.....	99
Kavurma Hezeyanı.....	109
Lego Tiryakisi.....	121
İki Sesli Adam.....	133
Yavuz Dayım.....	141
Jüpiter Kaç Lira.....	147
TTÖ.....	159
Manyetik Rezonans.....	171
Çeşitli Engeller.....	181
Ev Spor.....	191
Küskün Kardeşler.....	199
Yağ Filtresi.....	207
Utanmadan Herkesin İçinde.....	217
Dikkatli Taşınma.....	225
Bahşişler Şirkete Aittir.....	233
Sigara, Şeker ve Yürüyüş.....	243
Terliğimin Teki.....	251
Tavuklu Nohut.....	261
Yerde ve Gökte.....	271

Törensiz Nikâh

Ahmet, “Törenleri sevmiyorum. Kesinlikle tören istemem,” dedi.

Hande'nin ailesi bunu duyunca ayağa kalktı: “Olur muymuş öyle saçma şey!” dediler, “Bunca yıl üzerine titredik, baktık büyütük. Kızımızı öyle kuru kuru, nikâh törensiz vermeyeceğiz elbette.”

Ahmet, bir adım bile geri atmadı. Bu konuyu mutlaka şart koştu. Sevgilisinin ailesine değil de, Hande'nin yüzüne söyledi bunları: “Nikâh olacak tabii. Barbar mıyım ben? Tören olmasın sadece. Törensiz bir nikâh istiyorum.”

Hande, ailesinin gönlünü düşünerek biraz daha ısrar edince, Ahmet üç gün konuşmadı sevgilisiyle. Kadın, Ahmet'i çok seviyordu. Yaşı da ilerlemişti artık; son dakikada bir aksilik yaşansın istemiyordu. İkisinin de yaşı geçkinceydi, Ahmet 43'üne gelmişti, Hande 35'indeydi. Kadın, müstakbel kocasının yanına sokuldu, kollarıyla ona sımsıkı sarıldı: “Seni anlıyorum,” dedi, “Fakat ne kaybederiz ki ufak bir tören yapsak? Bak, seni çok sevdiğimden, sırf sen istedin diye gelinlik giymekten bile vazgeçtim! Biliyorsun, beyaz gelinlik, kadınların en büyük hayalidir.”

“Ne saçma bir hayal!” dedi Ahmet, “Senin de gelecekte beklettin bu değildi herhalde? Beyaz bir tül perde yani? Hayatta inanamam!”

“Öyle deme! Simgesel bir şey bu. Evliliği yalnız kendimize değil, çevremize, topluma da göstermeliyiz. Gelinlik gibi şeyler, bu gösterme, kanıtlama olayının bir parçası oluyor işte.”

“Valla bence kimseye bir şey göstermek zorunda değiliz. Önce şunu anla lütfen: İstersem yarın bir gelinlikçiye gider, tak diye altı ay takside girer, sana en fırfırlısından, en kocamanından bir gelinlik alırım!”

“Kiralaniyor zaten, buna gerek yok.”

“Her neyse, lafı saptırma. Para ile ilgisi yok demek istiyorum. Sadece saçma geliyor bana işte. Saçma ve anlamsız bulduğum şeyleri de, çok önem verdiğim bir evliliğin içine yerleştiremem!”

“Tamam sevgilim, sen bilirsin. Bari şahitlerimizden başka iki kişi daha gelse ama?”

“Gelsin n’apayım. Dışarıda beklerler ama sıkılmazlarsa. Tören salonu kiralamayacağız çünkü, biliyorsun.”

“O zaman gelmesin kimse canım. Dışarıda niye beklesin insanlar soğukta.”

“Bence de gelmesinler. İkimiz olalım sadece, sen ve ben. İki de şahit işte.”

Bu şahit lafını ederken, Ahmet belli belirsiz yutkundu. Ne yapmalı bu konuda, diye geçiriyordu içinden.”

“Bak, ben de takım elbise giymeyeceğim sonuçta! Gelinliği içine çok dert etme yani. Kot pantolon ve gömlekle geleceğim evlendirme dairesine.”

Bunu duyunca, Hande’nin annesi fenalık geçirdi. Kadını kanepeye oturtular, kolonyayla bileklerini ovdular.

“Donla gelsin bari. Bu ne rahatlık, ay! İnsan, ne yapar eder, sıkılıyorsa bile on beş dakikalığına boyun eğer, üzerine düzgün bir takım elbise geçirir!”

“Sevmiyor anne,” dedi, Hande. “İstemiyor. Mantıklı gerekçeleri

var aslında. Bana da mantıklı geliyor.”

“Mantık, mantık... Mantığıyla büyü yapmış sana! Kızım, yol yakinken bir kez daha düşün istersen? Önüne daha ne fırsatlar çıkar.”

Hande, ayağa kalktı: “Artık bu tür sözleri işitmek istemiyorum. Genç kız değilim ben. Ahmet, benim canım! Ve hayat yoldaşım olacak yakında!”

Baktılar ki faydasız, ailesi başka tek laf etmedi. Ahmet de nikâh işlemi hazırlıklarına başladı. Hande’nin kimliğini aldı, başvuruda bulundu. Tören istemedikleri için erkene tarih verdiler. Sağlık ocağından rapor aldı. Belgeler için fotoğraf çektirildi. Ahmet’e bunlar bile abartılı geldi. Fakat olayları nakleden birisi olarak, bu adamın yanlış anlaşılmasını da istemem: Tembel bir kişi değildi. Aksine, çalışkan, azimli ve oldukça becerikli bir insandı. Fırında pişirilerek sertleştirilebilen özel bir oyun hamurundan, günlerce uğraşarak, çok hoş bir hediye bile hazırlamıştı! Evlilik gecesi bunu karısına verecekti.

Yalnızca bazı törenleri ve formaliteleri sevmiyordu adam. Elbette bir imza atılacaktı. Sağlık raporu da mantıklıydı. Fakat tüm olayların üzerine ister istemez sinen şu törensi hava yok muydu, deli ediyordu onu. O da olayları bu süslü, abartılı hallerinden kurtarıp, normal bir hale sokmaya çalışıyordu, hepsi bu. Bir de, “Niye şahit isterler ki?” diye düşündü, “Ah, bütün zavallı bireylerin tepesine akbaba gibi çöken şu toplumsal baskı!”

Bu sefer onu korumayacağım. Çünkü adamın bu konudaki derdi toplumsal baskı filan değildi. Ahmet, fazla arkadaşı olmayan birisiydi. “Nereden şahit bulacağım!” diye düşünüyordu. “Kimi çağırabilirim,” diye kara kara düşündü. Öyle pek samimi olunmayan biri de, böyle anlamlı bir iş için görevlendirilemezdi herhalde.

Ayda sadece bir iki kez görüştükleri, tek yakın arkadaşı olan İrfan’a konuyu açtı. Bu adam, sevindi ilk önce, gurur bile duydu

tekliften. Fakat bir tören ve eğlence yapılmayacağını öğrenince: “Ben bu kadar samimiyetsiz, kuru bir nikâhta yer almam!” diyerek, şahit olmaktan vazgeçti. Belki şaka yollu söylemişti, ama Ahmet ciddi bir tepki gösterdi. İrfan da karşılık verdi. Tartıştılar.

Bu olayın sonrasında Ahmet’in yakın arkadaş sayısı sifıra indi.

Ne yapmalı şu şahit işini diyerek, son birkaç günkü enerjisinin tümünü buna harcadı Ahmet.

Çalıştığı binanın en üst katındaki yemekhanenin aşçısına gitmeyi bile düşündü. Aslında adam aşçı değildi. Sadece yemekhanede kepçeyle yemek dağıtıyordu. Ahmet, onun daha önemli bir mesleği olduğunu düşünmek istemişti nedense. Bu adamla daha önce küçük bir sohbetleri olmuştu, ayrıca Ahmet’e iyi davranır, yemeğini bol kepçe koyardı. Bir gün, Ahmet’in yemekte portakalını soyduğu çok işlevli kırmızı çakısını görmüş, kaçta aldığını sormuş ve İsviçre çakıları hakkında ayaküstü muhabbet etmişlerdi. Acaba bu kadarlık bir ilişki, nikâh şahitliği teklifi yapmak için yeterli miydi?

Enteresan bir adamdı. Teklifi hiç de tuhaf bulmadı. Sanki kendisinden kömürlüğe odun taşımak için yardım isteniyormuş gibi davrandı: “Gelirim yahu,” dedi, “Elime mi yapışır!”

Oldu bu iş, dedi Ahmet. Bu konuya bir daha da kafa yormadı. Nikâh sabahı iki sevgili, Ahmet’in evinde erkenden uyandılar. Gene de fazla vakitleri yoktu. Ayrıca ikisi de biraz gergindiler: Hande, açık mavi renkli, ince elbisesinin üzerindeki küçük bir lekeyi fark etmişti. Ahmet ise, poğaçaya düşünüyor, kahvaltı konusunda bir karar vermeye çalışıyordu: “Yolda bir pastaneye girip, poğaçaya ve çayla kahvaltı mı etsek? Yoksa evlendikten sonra bir çay bahçesinde, rahat rahat mı yapsak bu işi?”

“Ay inanmıyorum. Birazdan hayatımızın imzasını atacağız, sen poğaçaya düşünüyorsun. Rahatlığa bak.”

“Rahatım elbet! Hayatımın kadını bulmuşum. Daha ne derdim olacak, poğaçadan, çaydan başka?”

“Geçerken, şu köşedeki pastaneden alırsınız bir şeyler,” dedi Hande, “Yolda yersin.”

“Oranın patateslisi iyi değil. Belki evlendirme dairesinin oralarda vardır bir fırın. Olmazsa bir simit atıştırırım canım!”

Hande de elbisesini daha berbat etmeden kurcalamayı bıraktı, evden çıktılar.

Nikâh saatinden on dakika önce dairedeydiler. İçeri girip sekreterlik odasına yürüdüler. Genç bir görevli kimliklerini aldı, bir deftere baktı. “Sizin nikâhı Asuman Hanım kıyacak,” dedi.

Ahmet, ileriye doğru bir hamle yaptı: “Tören yok ama! Törensiz olacak,” dedi.

“Biliyorum,” dedi kız, “Söylendi bu bana. Şöyle buyurun. İkinci katta yapılacak.”

Hepsi beraber sekreter kızın peşinden yürüdüler. Yanlarında Hande'nin şahidi olarak, Hande'nin bir kadın arkadaşı vardı.

Ahmet'in şahidi ortalarda yoktu.

Hande, bir aksilik yaşanmazsa eğer on dakika sonra kocası olacak adamın kulağına eğildi: “İrfan gelmeyecek mi?”

“Ne İrfan'ı? İrfan kimmiş? Bana o kişiden bahsetme lütfen! Sana söylemedim, çünkü bence önemsiz bir ayrıntı: Bizim şirketin aşçısı gelecek, şahidim olarak.”

“Aşçı mı?”

Sevgili okurlar, hemen araya girip çıkacağım: Belki, “Kadın bu manyağın, bu şapşalın neyini sevmiş Allah aşkına?” diyorsunuz. Haklısınız da. Vallahi ben Ahmet'i bir kere uzaktan gördüm. Sahiden biraz şapşal, alık bir tarafı var. Fakat garip bir çekiciliği de var açıkçası! Yemin ediyorum öyle. Ayrıca gönül meselesi bu, bizleri ilgilendirmez.

“Yani, aşçı galiba. Gelince göreceksin. Çok şeker, acayip bir adam! Her şeye gülüyor, çok naif biri. İrfan gibi nazlanmadı da öyle! Hemen kabul etti, elime mi yapışır dedi.”

Hande, bu işte hiçbir kötülük görmedi: “Tamam canım, gel-sin!” dedi, “Madem tanıyımış, kendisine bir sıcaklık duyup güven-mişsin. Ama hani, nerede sevgilim? Bak saat kaç oldu. Gelmezlik etmesin? Binayı bulamamıştır belki?”

“Çocuk mu canım bu? Bir kâğıda yazıp verdim adresi ve saati. Beraber gidelim demiştim, ama ‘Ben yukarıdan, Maltepe tarafın-dan geleceğim’ dedi. Birazdan ararım gene.”

Sekreter, üç kişilik grubu merdivenlerden çıkardı, bir kapıyı açarak kocaman bir yere soktu. Tepesinden dev bir avize sarkan, etrafta kalın kadife perdelerin asılı olduğu, yüksekçe bir sahnenin önünde de sıra sıra izleyici koltuklarının dizildiği büyük bir salonda.

Ahmet, feryadı bastı: “Aman! Burası tören yeri gibi fakat? Tö-ren istemediğimizi özellikle belirtmiştik biz.”

“Sakin olun beyefendi! Biliyorum. Merak etmeyin,” dedi kız. “Bu normal bir salon. Bundan daha küçük yerimiz yok zaten.”

“Bir sürü seyirci koltuğu var da. O yüzden meraklandım.”

“Koltuklar durur öyle. Bir zararları var mı size? Siz zaten sah-nedeki masada oturup imzanızı atacaksınız.”

Sekreter kız, uzun masanın üzerinde bir iki küçük hazırlık yap-tı. Ahmet, Hande ve şahidi yerlerine oturdular. Kapı açıldı, Asu-man Hanım ve aşçı aynı anda içeriye girdiler. Ahmet, adını unut-muştu adamın.

Nikâh memuru Asuman Hanım, masadaki yerine geçip, herke-se “Hoş geldiniz,” dedi.

Şirketinin yemekhanecisi, Ahmet’e selam verdi, kimin şahidi olacağını sordu. Bayağı heyecanlıydı adam; ama tedirginlikten de-ğil, garip bir mutluluktan doğan bir heyecan!

Ahmet, evlendirme yetkilisinin yerlere kadar sarkan, kolları ve yakaları süslü cübbesinden çok etkilenmişti. Ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın, her şey bir merasim ve kutlama havasında gerçekleşiyordu işte. Masada herkesin belirli bir oturma yeri vardı, tamam bu mantıklıydı, anlaşılırdı. Fakat defteri de herkes birbirine doğru iteleyerek uzatabilirdi! Öyle olmuyordu.

Ayaktaki sekreter kız, törensi bir atmosfer içinde, imzasını atanın önünden defteri alıyor, sıradaki kişinin önüne taşıyıp bırakıyordu.

Ahmet, biraz da buna kızıp şaşırarak sesli düşündü: “Basbayağı bir tören oluyor işte,” dedi.

“Hayır, size öyle geliyor. Sadece işlemleri yerine getiriyoruz,” dedi Asuman Hanım, gülümseyerek.

“Ama kocaman bir salonda.”

“Danışmadaki tezgâhın üzerinde imza atıp gidecek haliniz yoktu herhalde!”

“Valla öyle olabilseydi, bu tarz imza atmayı sevenler için gayet de mantıklı ve harika olurdu bence!”

Salih, ikisinin atışmasına gülmeye başladı. “İyi ki gelmişim!” diye düşündü: “Çok eğleniyorum, çok heyecanlı!” Ahmet, adamın nüfus kâğıdından görmüş, yemekhanecinin adını öğrenmişti.

İşlemler çabuk halledildi. İkisi de “Evet” dedi, şahitler imzalarını attılar. Belediye yetkilisi kadın, son olarak birkaç yeri imzaladı ve evlilik cüzdanını çifte verdi. Böylece Hande ile Ahmet karı-koca oldular. Dört kişilik grup, evlendirme dairesinden dışarıya, bahçeye çıktı.

Kalabalık bir gündü. Bir sürü evlenen insan vardı. Ahmet, karısına eliyle caddeyi işaret etti: “Bak, evlenmemizi herkese göstermek isteseydik, yani tören filan yapsaydık, böyle saçma sapan şeyler olacaktı.”

On beş-yirmi yaşlarında üç serseri, süslenmiş bir gelin arabasının önünü çamaşır ipiyle kesmişlerdi, içlerinden biri otomobilin kaputuna oturmuştu. Bir diğeri, kafasını boğazına kadar sürücü penceresinden içeri sokmuştu, sonra geri çekmek zorunda kaldı, çünkü araba hızlandı. Ön tarafa oturmuş genç, kollarını ve ayaklarını açarak arabaya kenetlendi, bırakmadı. Gelin arabası, önüne yapışmış bir serseri ve onun arkadan bağırıp küfürler ederek koşan arkadaşlarıyla beraber, trafiğin içinde, uzakta kayboldu.

Başka iki haraççı ise, henüz evlendirme dairesinin bahçesinde yürümekte olan yeni evlenmiş bir çiftin önünü kestiler. Para istediler. Bir tanesinin elinde, gazete kâğıdına sarılı bir testere vardı. Öbürü, damadın tam önüne, yere uzandı. Takım elbiseli, papyonlu genç damat: “Üzgünüm, vallahi kalmadı bozukluk,” deyip, diğer tarafa yürüdü, peşinden eşini çekiştirerek. Pardösülü tuhaf adam, yerde vücudunu sürükleyip, bu sefer o yöne yattı! Zaten kir yağ içindeki pardösüsü sebebiyle, yerlere yatmaktan rahatsız olacağı hiç benzemiyordu.

Ahmet: “Yaa, böyle aptalca şeyler olacaktı işte,” deyip, karısına sarıldı. “Bak bir de bize. Ne güzel sıradan, evli bir çiftiz. Çok mutluyum!”

“Ben de hayatım!” dedi, Hande.

O sırada yanlarına biri yaklaştı, para istedi. Ama bu gerçekten normal bir dilenciydi. Elindeki uyduruk bir kutuda sakızlar ve tükenmez kalemler vardı. Ahmet, bugünün şerefine ihtiyara tam 5 lira verdi.

O akşam, bir restoranda toplandılar. Ahmet, karısı Hande’yi kıramamış, küçük bir eğlence yapılmasına onay vermişti. Eğlencenin, tören ya da kutlama yapmakla bir ilgisi varsa da bu benzerliği görmemeye çalışmıştı. Çünkü karısını fazla sıkmak ve üzmemek istemiyordu.

Karısının yurtdışında yaşayan ve o sırada tesadüfen ülkede bulunan amcasıyla, yine karısının iki kuzeni ve çok yakın üç arkadaşı vardı masada. Ahmet, kimseyi çağırılmamıştı elbette. Yemekhaneci Salih'e teklif etmişti, ama adam, "Şu günlerde valla çok sıkıştım" diyerek gelememiş, mutluluklar dilemişti. Çünkü bu eğlence, herkesin kendi hesabını ödediği, şu modern nikâh eğlencelerinden-di! Evli çift veyahut ailesi, davetlilere hiçbir şey ismarlamıyorlar, o akşam gelip de masaya oturan herkes yediğinin içtiğinin parasını kendisi veriyordu.

Böyle tuhaf bir eğlenceyi, Ahmet ilk başta çok ayıp ve kaba bir şey olarak gördü. Bu geceyi düzenlemek hiç içinden gelmedi. Fakat Hande, bunun artık çok normal karşılandığını, durumu iyi olmayan birçok evli çiftin böyle eğlenceler yaptığını, üstelik hiçbir davetlinin de bunu bir kabalık olarak görmediğini söyledi. Aksine, yeni evli çifte ekonomik bir katkı olarak görüyorlarmış.

Yine de, Ahmet cimri biri olmadığını göstermek hevesiyle, masadaki herkese birer kâse zerde tatlısı ismarladı. Bunun dışında, davetliler kendi hesaplarına yiyip içtiler, küçük bir piste çıkarak göbek attılar, oynadılar. Küçük, fakat çok kalabalık bir pistti; çünkü Hande'nin ve Ahmet'in yakını olmayan başka insanlar da vardı. Yine hesaplı olsun diye eğlence lokali, başka bir nikâhlı çift ile paylaşılmıştı. Bir süre sonra iki grubun yakınları birbirine karıştı, yeni evli gelinler pistte karşılıklı oynadılar.

Ahmet, hava almak için dışarıya çıktığında, kapının önünde si-gara içmekte olan öteki damadı gördü. Selam verdi. Biraz lafladıklarında, bu adamın da törenlere karşı olan biri olduğunu öğrendi!

Bu damat, Ahmet'in üzerindeki gömleğe ve kot pantolona bakınca biraz utanmıştı. Kendi üstündeki, hatları jilet gibi keskin, parıldayan kumaştan damatlığını göstererek: "Mecburiyetten giydim," dedi, "Çünkü kaynanam taksitle satın almış, bir de giymem